

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
המל, אומר: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על המילה	דאמר מר:	■	⚡									
מידי הוא טעמא אלא לרב, רב מיפסיל פסיל											◇	
מנן למילה בעובד כוכבים שפסולה? דרו בר פפא משמיה דרב] תשמור	דאיתמר: [דרו בר פפא משמיה דרב]	■	!									
(בראשית י"ז) המול ימול, המל ימול.	רבי יוחנן:	■										
סוכה מסייע ליה, תפילין הוי תיובתיה.											◇	
הרי סוכה דכשירה בעובד כוכבים											◇	
סוכת עובדי כוכבים, סוכת נשים, סוכת בהמה, סוכת כותיים, סוכה מכל מקום - כשירה, ובלבד שתהא מסוככת כהילכתא	דתניא:	■	■								◇	
ובישראל אין צריך לברך											◇	
העושה סוכה לעצמו, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם שהחיינו וקימנו והגיענו לזמן הזה, בא לישב בה, אומר: ברוך אתה ה' אלהינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו וצונו לישב בסוכה	דתניא:	■	■									
ואילו לעשות סוכה לא מברך.												
תפילין תיובתיה											◇	<
והרי תפילין דפסולות בעובד כוכבים												
ספר תורה, תפילין ומזוזות שכתבן צדוקי, כותי, עובד כוכבים, עבד, אשה, וקטן מומר - פסולין, שנאמר: וקשרתם וכתבתם, כל שישנו בקשירה ישנו בכתיבה, כל שאינו בקשירה אינו בכתיבה	דתני רב חנינא בריה דרבא מפשרניא:	■	■								◇	מב:
ובישראל א"צ לברך											◇	מב:
על תפילין של יד, אומר: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו להניח תפילין, על תפילין של ראש, אומר: ברוך אשר קדשנו במצותיו וצונו על מצות תפילין	דשלה רב חייא בריה דרב הונא משמיה דר' יוחנן:	■	■									מב:
ואילו לעשות תפילין לא מברך.												מב:
אלא לאו היינו טעמא, כל מצוה דעשייתה גמר מצוה, כגון מילה, אע"ג דכשירה בעובד כוכבים - בישראל צריך לברך, וכל מצוה דעשייתה לאו גמר מצוה, כגון תפילין, אע"ג דפסולות בעובד כוכבים - בישראל אינו צריך לברך											◇	מב:
ובציצית בהא קמיפלגי:											◇	מב:
חובת טלית הוא	מר סבר: [רב חסדא]	■	■	⚡							◇	מב:
חובת גברא הוא.	ומר סבר: [רב נחמן]	■	■	⚡							◇	מב:
מנן לציצית בעובד כוכבים שכשירה? שנאמר: (במדבר ט"ו) דבר אל בני ישראל ועשו להם ציצית, יעשו להם אחרים.	רב מרדכי לרב אשי: אתון הכי מתניתו לה, אנן הכי מתנינן לה, א"ר יהודה אמר רב:										◇	מב:
עשאן מן הקוצים ומן הנימין ומן הגרדין - פסולה, מן הסיסין - כשירה	רב יהודה אמר רב:										◇	מב:
אף מן הסיסין פסולה, בעינן טוייה לשמה.	כי אמריתיה קמיה דשמואל, אמר: [שמואל]										◇	מב:
כתנאי:												מב:
ציפן זהב, או שטלה עליהן עור בהמה טמאה - פסולות, עור בהמה טהורה - כשירות, ואע"פ שלא עיבדן לשמן	[רבנן]										◇	מב:
אף עור בהמה טהורה - פסולות, עד שיעבדן לשמן.	רבן שמעון בן גמליאל:										◇	מב:
הא תכילתא היכי צבעיתו לה?	אביי לרב שמואל בר רב יהודה:										◇	מב:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ											
מייתנין דם חלוון וסמנין ורמינן להו ביורה ומרתחינן ליה, ושקלינא פורתא בביעתא וטעמינן להו באודרא, ושדינן ליה לההוא ביעתא וקלינן ליה לאודרא.	אמר ליה: [רב שמואל בר רב יהודה]										!	◇	מב:
שמע מינה תלת: שמע מינה טעימה פסולה, ושמע מינה - דבעינן צביעה לשמה, ושמע מינה טעימה פסולה.											■	◇	מב:
היינו טעימה פסולה היינו צביעה לשמה											;		מב:
מה טעם קאמר, מה טעם טעימה פסולה? משום דבעינן צביעה לשמה.	רב אשי:										!		מב:
כתנאי:											■		מב:
טעימה פסולה, משום שנאמר: (שמות כ"ח) כליל תכלת, דברי ר' חנינא בן גמליאל	[ר' חנינא בן גמליאל]										◆ ■ ■	◇	מב:
אפילו מראה שני שבה כשר, משום שנאמר: (ויקרא י"ד) ושני תולעת.	רבי יוחנן בן דהבאי:										◆ ■ ■	◇	מב:
תכלת אין לה בדיקה, ואין נקחית אלא מן המומחה.	ת"ר:										■	◇	מב:
תפילין יש להם בדיקה, ואין ניקחין אלא מן המומחה ספרים ומזוזות יש להן בדיקה, וניקחין מכל אדם.											■	◇	מב:
ותכלת אין לה בדיקה?											;		מב:
והא רב יצחק בריה דרב יהודה בדיק ליה, (סי' בגשם) מייתי מגביא גילא ומיא דשבלילתא ומימי רגלים בן ארבעים יום, ותרי לה בגוייהו מאורתא ועד לצפרא, איפרד חזותיה - פסולה, לא איפרד חזותיה - כשרה	[רב יצחק בריה דרב יהודה]										■ ;	◇	מב:
מייתי חמירא ארכסא דשערי ואפיא לה בגויה, אישתנאי למעליותא - כשרה, לגרעותא - פסולה, וסימניך: שינוי שקר, שינוי אמת	ורב אדא קמיה דרבא משמיה דרב עזירא אמר:										■ ;	◇	מב:
מאי אין לה בדיקה נמי דקאמר? אטעימה.											!	◇	מב:
מר ממשכי אייתי תכלתא בשני רב אחאי, בדקוה בדרב יצחק בריה דרב יהודה ואיפרד חזותיה, בדרב אדא - ואישתנאי למעליותא. סבר למיפסלה	[מר ממשכי]										○	◇	מב:
אלא הא לא תכילתא היא ולא קלא אילן היא אלא שמע מינה שמועתא אהדדי איתמר, היכא דבדקנא בדרב יצחק בריה דרב יהודה לא איפרד חזותיה - כשרה, איפרד חזותיה - בדקינן לה בדרב אדא בחמירא ארכסא, אישתנאי למעליותא - כשרה, - לגרעותא - פסולה.	אמר להו רב אחאי:										■	◇	מב:
שמועתא אהדדי איתמר.	שלחו מתם:										■		מב:
רבי מני דייק וזבין כחומרי מתניתא	[רבי מני]										○		מב:
הכי עבוד קמאי דקמך ואצלח עיסקייהו.	א"ל ההוא סבא:										○		מב:
ההדין - פסולה, ואע"פ שאמרו: אין אדם רשאי למכור תלית מצוייצת לעובד כוכבים עד שיתיר	ת"ר:										■	◇	מב:
מאי טעמא?											^		מב:
משום זונה.	הכא תרגימו:										◆ !	◇	מב:
שמא יתלוה עמו בדרך ויהרגנו.	רב יהודה:										◆ !	◇	מב:
רב יהודה רמי תכילתא לפרזומא דאינשי בתיה, ומברך כל צפרא להתעטף בציצית.	[רב יהודה]										■	◇	מב:
מדרמי, קסבר: מצות עשה שלא הזמן גרמא הוא, אמאי מברך כל צפרא וצפרא?											;	◇	מב:
כרבי											!		מב:
תפילין כל זמן שמניחן מברך עליהן, דברי רבי.	דתנאי: [רבי]										■ !	◇	מב:
אי הכי, כל שעתא נמי											;		מב:
רב יהודה איניש צניעא הוה, ולא שרי ליה לגלימיה כוליה יומא.											!	◇	מב:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ				
ומאי שנא מצפרא?												⚡	מג.			
כי משני מכסות לילה לכסות יום.												!	◇	מג.		
הכל חייבין בציצית, כהנים, לויים וישראלים, גרים, נשים ועבדים	ת"ר: [רבנן]											◇	■	◇	מג.	
ר"ש פוטר בנשים, מפני שמצות עשה שהזמן גרמא הוא, וכל מצות עשה שהזמן גרמא נשים פטורות.	[רבי שמעון]											◇	■	◇	מג.	
הכל חייבין בציצית, כהנים, לויים וישראלים.	אמר מר:												■	<	מג.	
פשיטא, דאי כהנים לויים וישראלים פטירי, מאן ליחייב?												⚡		מג.		
כהנים איצטריכא ליה, ס"ד אמינא, הואיל וכתיב: (דברים כ"ב) לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדיו גדילים תעשה לך, מאן דלא אישתרי כלאים לגביה בלבישה הוא דמיחייב בציצית, הני כהנים הואיל ואשתרי כלאים לגביהו לא ליחייבו, קמ"ל, נהי דאשתרי בעידן עבודה, בלא עידן עבודה לא אישתרי.												!	◇	מג.		
ר"ש פוטר בנשים.	[רבי שמעון]												◇	■	<	מג.
מאי טעמא דר"ש?													^		מג.	
(במדבר ט"ו) וראיתם אותו - פרט לכסות לילה	דתניא:												!	■	◇	מג.
אתה אומר: פרט לכסות לילה, או אינו אלא פרט לכסות סומא?													!	⚡	מג.	
כשהוא אומר: (דברים כ"ב) אשר תכסה בה - הרי כסות סומא אמור, הא מה אני מקיים וראיתם אותו? פרט לכסות לילה													!	!	מג.	
ומה ראית לרבות כסות סומא ולהוציא כסות לילה?													!	⚡	מג.	
מרבה אני כסות סומא שישנה בראיה אצל אחרים, ומוציא אני כסות לילה שאינה בראיה אצל אחרים.													!	!	מג.	
ורבנן האי אשר תכסה בה מאי עבדי ליה?													⚡	◇	מג.	
מיבעי להו לכדתניא:													!		מג:	
(דברים כ"ב) על ארבע כנפות כסותך, ארבע - ולא שלש	[תניא]												!	■	◇	מג:
אתה אומר: ארבע ולא שלש, או אינו אלא ארבע ולא חמש?													!	⚡	מג:	
כשהוא אומר: אשר תכסה בה - הרי בעלת חמש אמור, ומה אני מקיים על ארבע? ארבע ולא שלש													!	!	מג:	
ומה ראית לרבות בעלת חמש ולהוציא בעלת שלש?													!	⚡	מג:	
מרבה אני בעלת חמש שיש בכלל חמש ארבע, ומוציא אני בעלת שלש שאין בכלל שלש ארבע.													!	!	◇	מג:
ור"ש?													⚡		מג:	
מאשר נפקא.	[רבי שמעון]												!	◇	מג:	
ורבנן?													⚡		מג:	
אשר לא משמעו להו.	[רבנן]												!	◇	מג:	
ורבנן האי (במדבר ט"ו) וראיתם אותו מאי עבדי ליה?													⚡	◇	מג:	
מיבעי להו לכדתניא:													!		מג:	
וראיתם אותו וזכרתם - ראה מצוה זו וזכור מצוה אחרת התלויה בו, ואיזו זו? זו קרית שמע	[תניא]												!	◇	מג:	

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ? קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer proof-ראיה
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
מאימתי קורין את שמע בשחרית? משיכיר בין תכלת ללבן.	דתנן:	■	!										מג:
וראיתם אותו וזכרתם - ראה מצוה זו וזכור מצוה אחרת הסמוכה לה, ואיזו זו? זו מצות כלאים, דכתיב: (דברים כ"ב) לא תלבש שעטנז צמר ופשתים יחדו גדילים תעשה לך.	ותניא אידך:	■											מג:
וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' - כיון שנתייבב אדם במצוה זו ונתייבב בכל מצות כולן ור"ש היא מצות עשה שהזמן גרמא היא.	דאמר: [רבי שמעון]	■	■										מג:
וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' - שקולה מצוה זו כנגד כל המצות כולן.	ותניא אידך:	■											מג:
וראיתם אותו וזכרתם ועשיתם - ראה מביאה לידי זכירה, זכירה מביאה לידי עשיה.	ותניא אידך:	■											מג:
כל הורז במצוה זו - זוכה ומקבל פני שכינה, כתיב הכא: וראיתם אותו, וכתיב התם: (דברים ו') את ה' אלהיך תירא ואותו תעבוד.	רשב"י:	■											מג:
חביבין ישראל שסיבבן הקב"ה במצות, תפילין בראשיהן ותפילין בזרועותיהן וציצית בבגדיהן ומזוזה לפתחיהן, ועליהן אמר דוד: (תהלים קי"ט) שבע ביום הללתיך על משפטי צדקך ובשעה שנכנס דוד לבית המרחץ וראה עצמו עומד ערום, אמר: אוי לי שאעמוד ערום בלא מצוה וכיון שזכר במילה שבבשרו נתייבבה דעתו, לאחר שיצא, אמר עליה שירה, שנאמר: (תהלים י"ב) למנצה על השמינית מזמור לדוד, על מילה שניתנה בשמיני.	ת"ר:	■											מג:
כל שיש לו תפילין בראשו ותפילין בזרועו וציצית בבגדו ומזוזה בפתחו, הכל בחיזוק שלא יחטא, שנאמר: (קהלת ד') והחוט המשולש לא במהרה ינתק, ואומר: (תהלים ל"ד) חונה מלאך ה' סביב ליראיו ויחלצם. מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין? מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד, שנאמר: (שמות כ"ד) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר, וכתיב: (שמות כ"ד) כמראה אבן ספיר דמות כסא.	רבי אליעזר בן יעקב:	■											מג:
מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין? מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע לכסא הכבוד, שנאמר: (שמות כ"ד) ותחת רגליו כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר, וכתיב: (שמות כ"ד) כמראה אבן ספיר דמות כסא.	תניא, היה ר' מאיר אומר:	■											מג:
דול עונשו של לבן יותר מעונשו של תכלת, משל למה הדבר דומה? למלך בשר ודם שאמר לשני עבדיו, לאחד אמר: הבא לי חותם של טיט, ולאחד אמר: הבא לי חותם של זהב, ופשעו שניהם ולא הביאו, איזה מהן עונשו מרובה? הרי אומר: זה שאמר לו הבא לי חותם של טיט ולא הביא.	תניא, היה ר' מאיר אומר:	■											מג:
חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום, שנאמר: (דברים י') ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך.	תניא, היה ר' מאיר אומר:	■											מג:
רב חייה בריה דרב אויא בשבתא וביומי טבי טרח וממלי להו באיספרמקי ומגדי.	[רב חייה בריה דרב אויא]										○		מג:
חייב אדם לברך שלש ברכות בכל יום, אלו הן: שעשאני ישראל, שלא עשאני אשה, שלא עשאני בור.	תניא, היה ר' מאיר אומר:	■											מג:
רב אחא בר יעקב שמעיה לבריה דהוה קא מברך שלא עשאני בור, אמר ליה כולי האי נמי?	[רב אחא בר יעקב]										○		מג:
ואלא מאי מברך?	אמר ליה: [בריה]										?		מג:
שלא עשאני עבד	[רב אחא בר יעקב]										!		מג:
היינו אשה	[בריה]										?		מג:
עבד זיל טפי.	[רב אחא בר יעקב]										!		מג:
חלזון זה - גופו דומה לים, וברייטו דומה לדג, ועולה אחד לשבעים שנה, ובדמו צובעין תכלת, לפיכך דמיו יקרים.	ת"ר:	■											מד:
אין לך כל מצוה קלה שכתובה בתורה, שאין מתן שכרה בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה, צא ולמד ממצות ציצית	תניא, א"ר נתן:	■											מד:
מעשה באדם אחר שהיה זהיר במצות ציצית, שמע שיש זונה בכרכי הים שנותלת ד' מאות זהובים בשכרה, שיגר לה ארבע מאות זהובים וקבע לה זמן.											○	■	מד:
כשהגיע זמנו, בא וישב על הפתח. נכנסה שפחתה ואמרה לה: אותו אדם ששיגר לך ד' מאות זהובים בא וישב על הפתח, אמרה היא: יכנס, נכנס.											○	■	מד:
הציעה לו ז' מטות, שש של כסף ואחת של זהב, ובין כל אחת ואחת סולם של כסף ועליונה של זהב, עלתה וישבה על גבי עליונה כשהיא ערומה, ואף הוא עלה לישב ערום כנגדה, באו ד' ציציותיו וטפחו לו על פניו, נשמתו וישב לו ע"ג קרקע, ואף היא נשמתה וישבה ע"ג קרקע.											○	■	מד:
אמרה לו: גפה של רומי, שאיני מניחתך עד שתאמר לי מה מום ראית בי.											○	■	מד:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator														
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ														
אמר לה: העבודה, שלא ראיתי אשה יפה כמותך, אלא מצוה אחת ציינו ה' אלהינו וציצית שמה, וכתוב בה (במדבר ט"ו) אני ה' אלהיכם שתי פעמים, אני הוא שעתידי ליפרע ואני הוא שעתידי לשלם שכר, עכשיו נדמו עלי כד' עדים.												○	■	מד.		
אמרה לו: איני מניחך עד שתאמר לי מה שמך ומה שם עירך ומה שם רבך ומה שם מדרשך שאתה למד בו תורה, כתב ונתן בידה.												○	■	מד.		
עמדה וחילקה כל נכסיה, שליש למלכות ושליש לעניים ושליש נטלה בידה, חוץ מאותן מצעות, ובאת לבית מדרשו של ר' חייא.												○	■	מד.		
אמרה לו: רבי, צוה עלי ויעשוני גיורת												○	■	מד.		
אמר לה: בתי, שמא עיניך נתת באחד מן התלמידים?	[רבי חייא]											○	■	מד.		
הוציאה כתב מידה ונתנה לו												○	■	מד.		
אמר לה: לכי זכי במקחך	[רבי חייא]											○	■	◇	מד.	
אותן מצעות שהציעה לו באיסור הציעה לו בהיתר												○	■	◇	מד.	
זה מתן שכרו בעה"ז, ולעה"ב איני יודע כמה.	[רבי נתן]												■	◇	מד.	
טלית שאולה - כל שלשים יום פטורה מן הציצית, מיכן ואילך חייבת.	רב יהודה:												■	◇	מד.	
הדר בפונדקי בא"י, והשוכר בית בח"ל - כל שלשים יום פטור מן המזוזה, מיכן ואילך חייב אבל השוכר בית בא"י - עושה מזוזה לאלתר, משום יישוב דא"י.	תניא נמי הכי:												■	◇	מד.	
תפלה של יד אינה מעכבת.													■	<	מד.	
לא שנו אלא שיש לו, אבל אין לו - מעכבת.	רב חסדא:												■	◇	מד.	
אמרת?	אמרו לו:												^		מד.	
לא, אלא מאן דלית ליה תרי מצות, חד מצוה נמי לא ליעביד?	אמר להו: [רב חסדא]												!	◇	מד.	
ומעיקרא מאי סבר?													⚡	◇	מד.	
גזירה שמא יפשע.	[רב חסדא]												!	◇	מד.	
כל שאינו מניח תפילין - עובר בשמונה עשה, וכל שאין לו ציצית בבגדו - עובר בחמשה עשה, וכל כהן שאינו עולה לדוכן - עובר בג' עשה, כל שאין לו מזוזה בפתחו - עובר בשני עשה וכתבתם וכתבתם. כל המניח תפילין מאריך ימים, שנאמר: (ישעיהו ל"ח) ה' עליהם יחיו ולכל בהן חיי רוזי ותחלימני והחייני.	רב ששת: ואמר ר"ל:												■	◇	מד.	
הסולת והשמן אין מעכבין את היין, ולא היין מעכבן.													■	■	מד:	
המתנות שעל המזבח החיצון אין מעכבות זו את זו.													■	■	מד:	
(במדבר כ"ט) ומנחתם ונסכיהם - הבא מנחה ואחר כך הבא נסכים	ת"ר: [רבנן]												■	◇	מד:	
זבח ונסכים - הבא זבח ואחר כך הבא נסכים.	רבי:												■	◇	מד:	
ורבי נמי הכתיב: ומנחתם ונסכיהם													⚡		מד:	
ההוא מיבעי למנחתם ונסכיהם בלילה, ומנחתם ונסכיהם אפילו למחר.	[רבי]												!	◇	מד:	
ורבנן נמי הכתיב: זבח ונסכים													⚡		מד:	
ההוא מיבעי ליה לכדועירי	[רבנן]												!	◇	מד:	
אין נסכים מתקדשין אלא בשחיטת הזבח.	דאמר זעירי:												■	!	◇	מד:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה O	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof !
central point for summary and review-הזרה insertion of an earlier segment-קודמת	
מקרא-key:	

מנחות-התכלת	Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
ורבי נמי מיבעי ליה לכדועירי ורבנן נמי מיבעי להו למנחתם ונסכיהם בלילה, ומנחתם ונסכיהם אפי' למחר											⚡	מד:		
אלא היינו טעמייהו דרבנן, דכתיב: (ויקרא כ"ג) עולה ומנחה.											!	◇	מד:	
ורבי נמי הכתיב: עולה ומנחה											⚡	מד:		
אלא, בבאים עם הזבח דכ"ע לא פליגי דמנחה ואחר כך נסכים, דהכתיב: עולה ומנחה, כי פליגי - בבאין בפני עצמן											!	◇	מד:	
מדבאין עם הזבח מנחה ואחר כך נסכים, בפני עצמן נמי מנחה ואחר כך נסכים	רבנן סברי:										■	!	◇	מד:
התם הוא דאידי דאתחיל באכילה גמר לה לכולא מילתא דאכילה, אבל בפני עצמן נסכים עדיפי, הואיל דמיתאמרא שירה עלייהו.	ורבי:										■	!	◇	מד:
המתנות שעל מזבח החיצון אין מעכבות זו את זו.												■	<	מד:
מנין לכל הניתנין על מזבח החיצון שנתנן במתנה אחת שכיפר? שנאמר: (דברים י"ב) ודם זבחיך ישפך על מזבח ה' אלהיך.	ת"ר:											■	◇	מד:
הפרים והאילים והכבשים אינן מעכבין זה את זה.												■	מ	מד:
אם היו להם פרים מרובים ולא היו להם נסכים, יביא פר אחד ונסכים ולא יקריבו כולם בלא נסכים.	רבי שמעון:											■	מ	מד:
הני פרים וכבשים דהיכא?												⋈	◇	מד:
אילימא דחג												!	ג	מד:
(במדבר כ"ט) כמשפט כמשפטם כתיב בהן												⚡	מד:	
אלא דר"ח ועצרת דחומש הפקודים.												!	מד:	
אילים דהיכא?												⋈	מה:	
אי דהנהו												!	מה:	
חד איל הוא												⚡	מה:	
אי דעצרת דתורת כהנים												!	מה:	
הויה כתיב בהן												⚡	מה:	
לעולם דעצרת דתורת כהנים, והכי קאמר: לא אילים דתורת כהנים מעכבי ליה לאיל דחומש הפקודים, ולא איל דחומש הפקודים מעכב להו לאילים דתורת כהנים.												!	◇	מה:
אלא פרים דאפילו אהדדי לא מעכבי, ואילים דהכא ודהכא הוא דלא מעכבי, אינהו מעכבי?												⚡	מה:	
תנא מילי מילי קתני.												!	מה:	
(יחזקאל מז) וכוים החדש (תקח) פר בן בקר תמים וששה כבשים ואיל תמימים יהיו												■	◇	מה:
פר מה ת"ל?												⚡	מה:	
לפי שנאמר בתורה פרים, ומנין שאם לא מצא שנים מביא אחד? ת"ל: פר.												!	◇	מה:
ששה כבשים מה ת"ל?												⚡	מה:	
לפי שכתב בתורה שבעה, ומנין שאם לא מצא שבעה יביא ששה? ת"ל: ששה. ומנין שאם לא מצא ששה יביא חמשה, חמשה - יביא ארבעה, ארבעה - יביא שלשה, שלשה - יביא שנים, ואפילו אחד? ת"ל: ולכבשים כאשר תשיג ידו.												!	◇	מה:
ומאחר דכתיב הכי, ששה כבשים למה לי?												⚡	◇	מה:

disputants-חולקים ◇ central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O-מעשה-story	statement-מימרא ⚡ challenge-קושיא ^ question-שאלה ! answer-תירוץ proof-ראיה
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator										
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	מה
דכמה דאפשר להדורי מהדרינן.											!	מה.
ומנין שמעכבין זה את זה? ת"ל: יהיו.											■	מה.
(יחזקאל מ"ה) כה אמר ה' אלהים בראשון באחד לחודש תקח פר בן בקר תמים וחטאת את המקדש											■	מה.
חטאת? עולה היא											⚡	מה.
פרשה זו אליהו עתיד לדורשה.	רבי יוחנן:										!	מה.
מילואים הקריבו בימי עזרא, כדרך שהקריבו בימי משה.	רב אשי:										!	מה.
פרשה זו אליהו עתיד לדורשה	תניא נמי הכי, רבי יהודה:										■ ■	מה.
מלואים הקריבו בימי עזרא, בדרך שהקריבו בימי משה	אמר לו רבי יוסי:										■ ■	מה.
תנוח דעתך שהנחת דעתי.	אמר לו: [רבי יהודה]										■ ■	מה.
(יחזקאל מ"ד) וכל נבלה וטרפה מן העוף ומן הבהמה לא יאכלו הכהנים											■	מה.
כהנים הוא דלא יאכלו, הא ישראל אכלי?											⚡	מה.
פרשה זו אליהו עתיד לדורשה.	רבי יוחנן:										!	מה.
כהנים איצטריך ליה, ס"ד אמינא: הואיל ואשתרי מליקה לגבייהו תשתרי נמי נבילה וטרפה, קמ"ל.	רבינא:										!	מה.
(יחזקאל מ"ה) וכן תעשה בשבעה בחודש מאיש שוגה ומפתי וכפרתם את הבית											■	מה.
בשבעה - אמר ר' יוחנן: אלו שבעה שטמים שחטאו ואף על פי שאין רובה של קהל.	[רבי יוחנן]										■	מה.
חודש - אם חדשו ואמרו חלב מותר.											■	מה.
מאיש שוגה ומפתי - מלמד, שאין חייבין אלא על העלם דבר עם שגגת מעשה.											■	מה.
זכור אותו האיש לטוב וחנינא בן חזקיה שמו, שאלמלא הוא נגנו ספר יחזקאל, שהיו דבריו סותרין דברי תורה, מה עשה? העלה שלש מאות גרבי שמן וישב בעלייה ודרשו.	רב יהודה אמר רב:										■	מה.
אם היו להם פרים מרובין וכו'.	רבי שמעון:										■	מה.
(יחזקאל מו) ואיפה לפר ואיפה לאיל יעשה מנחה ולכבשים כאשר תשיג ידו ושמן הין לאיפה - א"ר שמעון וכי מדת פרים ואילים אחת היא? אלא, שאם היו להם פרים מרובין ולא היו נסכים, יביאו פר אחד ונסכיו ואל יקרבו כולם בלא נסכים, ואם היו להם אילים מרובין ולא היה להן איפתן, יביאו איל אחד ואיפתו ולא יקרבו כולם בלא איפתו.	ת"ר: [רבי שמעון]										■	מה.
הפר והאילים והכבשים והשעיר אין מעכבין את הלחם, ולא הלחם מעכבן.											■	מה:
הלחם מעכב את הכבשים, ואין הכבשים מעכבין את הלחם, דברי ר"ע	[רבי עקיבא]										◆ ■	מה:
לא כי, אלא הכבשים מעכבין את הלחם, והלחם אינו מעכב הכבשים, שכן מצינו כשהיו ישראל במדבר מ' שנה קרבו כבשים בלא לחם, אף כאן יקרבו כבשים בלא לחם.	ר"ש בן ננס:										◆ ■	מה:
הלכה כדברי בן ננס, אבל אין הטעם כדבריו, שכל האמור בחומש הפקודים קרב במדבר, וכל האמור בתורת כהנים אין קרב במדבר, משבאו לארץ קרבו אלו ואלו, מפני מה אני אומר: יקרבו כבשים בלא לחם? מפני שהכבשים מתירין את עצמן, ולא הלחם בלא כבשים? שאין לו מי יתירנו.	רבי שמעון:										■	מה:
(ויקרא כ"ג) והקרבתם על הלחם - חובה על הלחם, שבעת כבשים תמימים - אע"פ שאין לחם, א"כ מה ת"ל על הלחם? מלמד, שלא נתחייבו בכבשים קודם שנתחייבו בלחם, דברי ר' טרפון.	תנו רבנן:										■ ■	מה:
יכול הן כבשים האמורים כאן הן כבשים האמורים בחומש הפקודים?											⚡	מה:
אמרת? כשאתה מגיע אצל פרים ואילים אינן הן, אלא הללו באין בגלל עצמן והללו באין בגלל לחם, נמצא מה שאמור בחומש הפקודים קרב במדבר, ומה שאמור בתורת כהנים לא קרב במדבר.											!	מה:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה O	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	מה:
ודלמא פרים ואילים לאו אינהו, הא כבשים אינהו נינהו											⚡	מה:
מדהני אישתנו הני נמי דאחריני.											!	מה:
ופרים ואילים ממאי דאישתנו? דלמא הכי קאמר רחמנא: אי בעי פר ושני אילים ליקרב, אי בעי שני פרים ואיל אחד ליקרב											⚡	מה:
מדאישתני סדרן, ש"מ אחריני נינהו.											!	מה:
הלחם מעכב את הכבשים.	[רבי עקיבא]										■	מה: <
מ"ט דר"ע?											^	מה:
גמר יהו מתהיינה מה להלן לחם, אף כאן לחם.	[רבי עקיבא]										!	מה: ◇
ובן ננס? גמר יהו יהיו, מה להלן כבשים, אף כאן כבשים.	[בן ננס]										■	מה: ◇
ובן ננס נמי נילף מתהיינה, מה להלן לחם, אף כאן לחם											⚡	מה:
דנין יהו מיהו, ואין דנין יהו מתהיינה.	[בן ננס]										!	מה: ◇
מאי נפקא מינה?											⚡	מה:
(ויקרא י"ד) ושב הכהן ובא הכהן, זהו שיבה, זהו ביאה	התנא דבי ר' ישמעאל:										⚡	מה: ◇
ה"מ היכא דליכא דדמי ליה, אבל היכא דאיכא דדמי ליה, מדדמי ליה ילפינן.											!	מה: ◇
ור"ע נמי לילף יהו מיהו											⚡	מה:
דנין דבר שמתנה לכהן מדבר שמתנה לכהן, לאפוקי הני דעולות נינהו.	[רבי עקיבא]										!	מה: ◇
ואיבעית אימא: בקרא גופיה קא מיפלגי											!	מה: ◇
(ויקרא כ"ג) קדש יהיו לה' לכהן - ר"ע סבר: אי זהו דבר שכולו לכהן? הו אומר: זה לחם	[רבי עקיבא]										■	מה: ◇
מי כתיב קודש יהיו לכהן? קודש יהיו לה' לכהן כתיב, איזהו דבר שמקצתו לה' ומקצתו לכהן? הו אומר: אלו כבשים.	ובן ננס:										■	מה: ◇
ור"ע?											⚡	מה:
מי כתיב קדש יהיו לה' ולכהן? לה' לכהן כתיב כדרב הונא	[רבי עקיבא]										!	מה: ◇
קנאו השם ונתנו לכהן.	דאמר רב הונא:										■	מה: ◇
הכל מודים שאם הווקצו זה לה שמעכבין זה את זה ואיזה הוא זיקה שלהן שחיטה	רבי יוחנן:										■	מה: ◇
תנופה עושה זיקה או אינו עושה זיקה?	עולא, בעו במערבא:										^	מה: ◇
פשוט ליה מדרבי יוחנן											⚡	מה:
שחיטה עושה זיקה	דאמר רבי יוחנן:										■	מה: ◇
מכלל דתנופה אינו עושה זיקה											⚡	מה: ◇
דר' יוחנן גופא קא מיבעיא ליה, מיפשט פשיטא ליה לרבי יוחנן דשחיטה עושה זיקה ותנופה אינו עושה זיקה, או דלמא שחיטה פשיטא ליה ותנופה מספקא ליה?											!	מה: ◇
תיקו.											■	מה: ◇
והא כי כתיב (ויקרא כ"ג) קודש יהיו לה' לכהן, בתר תנופה כתיב, ופליגי בן ננס ור' עקיבא	רבי יהודה בר חנינא לרב הונא בריה דרב יהושע:										⚡	מה: ◇

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ◊ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator												
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
וליתעמיך, בתר תנופה ולא בתר שחיטה? אלא מאי אית לך למימרא? מעיקרא קאי, ומאי קדש יהיו לה? לכהן? דבר שסופו לכהן, הכא נמי דבר שסופו לכהן.												◊	!	מו.
ושחיטה עושה זיקה?												◊	◊	מו.
עד שלא שחטה נפרס לחמה - יביא לחם אחר ושוחט, מששחטה נפרס לחמה - הדם יורק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא, והלחם פסול, נזרק הדם - תורם מן השלם על הפרוס	ורמיניה:											◊	◊	מו.
עד שלא שחטה יצא לחמה - מכניסה ושוחט, מששחטה יצא לחמה - הדם יורק והבשר יאכל וידי נדרו לא יצא, והלחם פסול, נזרק הדם - תורם ממה שבפנים על שבחוץ												◊	◊	מו.
עד שלא שחטה נטמא לחמה - מביא לחם אחר ושוחט, מששחטה נטמא לחמה - הדם יורק והבשר יאכל וידי נדרו יצא, שהציץ מרצה על הטמא, והלחם פסול, נזרק הדם - תורם מן הטהור על הטמא												◊	◊	מו.
ואי ס"ו שחיטה עושה זיקה, כיון דהזוקקו זה לזה בשחיטה איפסיל ליה לחם, תיפסל נמי תודה													◊	מו.
שאני תודה, דרחמנא קרייה שלמים, מה שלמים קרבים בלא לחם, אף תודה קרבה בלא לחם.													◊	מו.
אם נתמצא לזמו - דנפשה עושה זיקה, אבדו הלחם אבדו כבשים, אבדו כבשים אבדו הלחם ואם נתמצא לזמו - תנופה אינה עושה זיקה, הביא לחם וכבשים והונפו ואבדו הלחם והביא לחם אחר, אותו הלחם טעון תנופה	רבי ירמיה:												◊	מו.
אבדו כבשים לא תיבעי לך, דודאי בעי תנופה, כי תיבעי לך - אבדו הלחם													◊	מו:
ואליבא דבן ננס לא תיבעי לך, דאמר: כבשים עיקר, כי תיבעי לך - אליבא דר"ע דאמר: לחם עיקר, מאי? כיון דלחם עיקר בעי תנופה, או דלמא כיון דמתירין דידיה כבשים ניהו לא צריך תנופה?													◊	מו:
תיקו.													◊	מו:
מאי שנא שני כבשים דמקדשי לחם ומעכבי, ומאי שנא שבעה כבשים ופר ואילים דלא מקדשי לחם ולא מעכבי?	אביי לרבא:												◊	מו:
הואיל והזוקקו זה לזה בתנופה.	אמר ליה: [רבא]												◊	מו:
והרי תודה דלא הזוקקו זה לזה בתנופה, ומקדשא ומעכבא													◊	מו:
אלא כתודה, מה תודה שלמים, אף הכא נמי שלמים.													◊	מו:
מי דמי? התם ליכא זבחים אחרני בהדיה, הכא דאיכא זבחים אחרני בהדיה ליקדשו הני והני													◊	מו:
אלא כאיל נזיר, מה איל נזיר אע"ג דאיכא זבחים אחרני, שלמים הוא דמקדשי, מידי אחרניא לא, הכא נמי לא שנא.													◊	מו:
והתם מנלן?													◊	מו:
(במדבר ו) ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות - מלמד, שהסל בא חובה לאיל ושחיטת איל מקדשן, לפיכך שחטו שלא לשמו - לא קדשו הלחם.	דתניא:												◊	מו:
שתי הלחם הבאות בפני עצמן - יונפו, ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה.	תנו רבנן:												◊	מו:
מה נפשך? אי לאכילה אתיין, ליכלינהו אי לשריפה אתיין, לשרפינהו לאלתר, למה להו עיבור צורה?													◊	מו:
לעולם לאכילה אתיין, גזירה שמא יזדמנו להן כבשים לשנה הבאה, ויאמרו: אשתקד לא אכלנו לחם בלא כבשים? עכשיו נמי ניכול, ואינהו לא ידעי דאשתקד לא הוו כבשים אינהו שריין נפשיהו, השתא דאיכא כבשים, כבשים הוא דשרו להו.	רבה:												◊	מו:
מנא מינא לה?	רבה:												◊	מו:
כל כהן ששוקל אינו חוטא	דתנן: א"ר יהודה, העיד בן בוכרי ביבנה:												◊	מו:
לא כי, אלא כל כהן שאינו שוקל חוטא, אלא שהכהנים דורשין מקרא זה לעצמן: (ויקרא ו) וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל - והאיל ועומר ושתי הלחם ולחם הפנים שלנו הן היאך נאכלין?	אמר לו רבן יוחנן בן זכאי:												◊	מו:
הני שתי הלחם היכי דמי?													◊	מו:
אילימא בבאות עם הזבח													◊	מו:
אטו תודה ולחמה מי לא מנדבי כהנים ואכלי להו?													◊	מו:

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
---	---

מנחות-התכלת		Talmud Navigator											
ממרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אלא לאו בבאות בפני עצמן												◇	מז:
היאך הן נאכלין	וקתני:											◇	מז:
אלמא לאכילה אתיין.													מז:
לעולם בבאות עם הזבח, ודקא קשיא לך מתודה ולחמה, לחמי תודה לא איקרו מנחה, שתי הלחם איקרו מנחה, שנא': (במדבר כ"ח) בהקריבכם מנחה חדשה לה'.	אמר ליה אביי:											◇	מז:
לעולם לשריפה אתיין, והיינו טעמא דלא שרפינן, לפי שאין שורפין קדשים ביו"ט.	רב יוסף											◇	מז:
מי דמי? התם לאו מצותן בכך, הכא דמצותן בכך לשרפינהו, מידי דהוה אפר ושעיר של יום הכיפורים	א"ל אביי:												מז:
גזירה שמא יזדמנו להם כבשים לאחר מכאן.	אלא אמר רב יוסף:											◇	מז:
תינה כל זמן הקרבתם, לבתר הכי לשרפינהו													מז:
מאי תעובר צורתן נמי דקתני? כל זמן הקרבתם.												◇	מז:
לאכילה אתיין, וגזירה משום דרבה, ולא מטעמיה	רבא											◇	מז:
מנא אמינא לה? דכתיב: (ויקרא כ"ג) ממושבותיכם תביאו לחם תנופה וגו' בכורים לה', מה בכורים בפני עצמן, אף שתי הלחם בפני עצמן ומינה, מה בכורים לאכילה, אף שתי הלחם נמי לאכילה.	ואמר רבא:											◇	מז:
כבשי עצרת אין מקדשין את הלחם אלא בשחיטה כיצד? שחטן לשמן וורק דמן לשמן - קדש הלחם, שחטן שלא לשמן וורק דמן שלא לשמן - לא קדש הלחם	ת"ר:											◇	מז:
שחטן לשמן וורק דמן שלא לשמן - הלחם קדוש ואינו קדוש, דברי רבי	[רבי]											◇	מז:
לעולם אינו קדוש עד שישחוט לשמן ויזרוק דמן לשמן.	רבי אלעזר בר' שמעון:											◇	מז:
מאי טעמא דרבי?												^	מז:
דכתיב: (במדבר ו') ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות, למימרא דשחיטה מקדשא.	[רבי]											◇	מז:
ור' אלעזר ברבי שמעון?												^	מז:
יעשה, עד שיעשה כל עשיותיו.	[רבי אלעזר ברבי שמעון]											◇	מז:
ורבי נמי הכתיב: יעשה													מז:
אי כתיב זבח יעשה - כדקאמרת, השתא דכתיב יעשה זבח, במה יעשה? בזבחה.	[רבי]											◇	מז:
ורבי אלעזר בר' שמעון הכתיב: זבח													מז:
ההוא מיבעי ליה לכדרבי יוחנן	[רבי אלעזר ברבי שמעון]											◇	מז:
הכל מודים שצריך שיהא לחם בשעת שחיטה.	דאמר רבי יוחנן:											◇	מז:
מאי קדוש ואינו קדוש?												^	מז:
קדוש ואינו גמור	אביי:											◇	מז:
קדוש ואינו נתר.	רבא:											◇	מז:
מאי בינייהו?												^	מז:
איכא בינייהו למיתפס פדיונו, לאביי לא תפיס פדיונו, לרבא תפיס פדיונו.												◇	מז:
בשלמא לרבא, היינו דאיכא בין רבי לר' אלעזר בר"ש, אלא לאביי מאי איכא בין רבי לר' אלעזר בר' שמעון?												◇	מז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator												
ממרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ												
איכא בנייהו לאיפסולי ביוצא.											!	◇	מז.	
כבשי עצרת ששחטן לשמן וזרק דמן שלא לשמן, אותו הלחם מהו באכילה?	בעא מיניה ר' שמואל בר רב יצחק מר' חייא בר אבא:											^	◇	מז.
אליבא דמאן?												^	◇	מז.
אי אליבא דר' אלעזר בר' שמעון												!		מז.
זריקה היא דמקדשא	האמר: [רבי אלעזר ברבי שמעון]											⚡		מז.
אי אליבא דרבי												!		מז.
בין לאביי בין לרבא קדוש ואינו נותר הוא												⚡		מז.
אלא אליבא דהאי תנא												!	◇	מז.
שתי הלחם שיצאו בין שחיטה לזריקה, וזרק דמן של כבשים חוץ לזמנן - ר' אלעזר אומר: אין בלחם משום פיגול	דתני אבוה דר' ירמיה בר אבא: [רבי אלעזר]											!	◇	מז.
יש בלחם משום פיגול.	רבי עקיבא:											!	◇	מז.
הני תנאי כרבי סבירא להו דאמ': שחיטה מקדשא, מיהו ר' אלעזר לטעמיה, דאמר: אין זריקה מועלת ליוצא, ור"ע לטעמיה, דאמ': זריקה מועלת ליוצא	רב ששת:											!	◇	מז.
אימורי קדשים קלים שיצאו לפני זריקת דמים - ר' אלעזר אומר: אין מועלין בהן, ואין חייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא	דתנן: [רבי אלעזר]											!	◇	מז:
מועלין בהן, וחייבין עליהן משום פיגול ונותר וטמא.	רבי עקיבא:											!	◇	מז:
מאי? מדזריקת פיגול קבעה ללחם בפיגול ביוצא כבשר, זריקה שלא לשמה נמי שריא ליה ללחם, או דלמא לחומרא אמרינן לקולא לא אמרי?												!	◇	מז:
וממאי דכי איתנהו אבראי פליגי? דילמא בדאיתנהו אבראי דכ"ע לא פליגי דאין זריקה מועלת ליוצא, ובהדר עיילינהו פליגי, דרבי אלעזר סבר לה כרבי, דאמר: שחיטה מקדשא ואיפסלו להו ביוצא, ור"ע כר' אלעזר בר' שמעון, דאמר: שחיטה לא מקדשא ולא מפסלי ביוצא	מתקיף לה רב פפא:											⚡	◇	מז:
האי מאי? אי אמרת בשלמא ר"ע כרבי ס"ל, דאמר: שחיטה מקדשא להו, היינו דקאמר ר' עקיבא קדשי להו בשחיטה, ואתיא זריקה קבעה להו בפיגול אלא אי אמרת כר' אלעזר בר' שמעון ס"ל, דאמר: זביחה לא מקדשא, זריקת פיגול מי מקדשא?												!	◇	מז:
זריקת פיגול אינה מביאה לידי מעיל' ואינה מוציאה מידי מעיל', אינה מביאה לידי מעילה - באימורי קדשים קלים, ואינה מוציאה מידי מעילה - בבשר קדשי קדשים	והאמר רב גידל אמר רב:											⚡		מז:
ולאו איתותב דרב גידל אמר רב?												!		מז:
כבשי עצרת ששחטן לשמן ואבד הלחם, מהו שזרוק דמן שלא לשמן להתיר בשר באכילה?	בעא מינ' רסי ידמ' מרבי זירא:											^	◇	מז:
יש לך דבר שאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו?	א"ל: [רבי ירמיה]											!	◇	מז:
ולא? והרי פסח קודם חצות, דאינו כשר לשמו וכשר שלא לשמן												⚡	◇	מז:
הכי קאמינא: יש לך דבר שנראה לשמו ונדחה מלשמו, ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו?												!	◇	מז:
ולא? והרי פסח אחר זמנו בשאר ימות השנה												⚡	◇	מז:
הכי קאמינא: יש לך דבר שנראה לשמו ונשחט לשמו ונדחה מלשמו, ואינו כשר לשמו וכשר שלא לשמו?												!	◇	מז:
ולא? והרי תודה												⚡	◇	מז:
שאני תודה, דרחמנא קרייה שלמים.												!	◇	מז:
שחט שני כבשים על ארבע חלות, מושך שתיים מהן ומניפן והשאר נאכלות בפדיון.	ת"ר:											!	◇	מז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- < מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה O	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
central point for summary and review-הזרה insertion of an earlier segment-קודמת	
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הא דלא כרבי, דאי רבי, כיון דאמר: שחיטה מקדשא, דפריק להו היכא? אי דפריק להו מאבראי, כיון דכתיב, לפני ה' איפסיל להו ביוצא אי גוואי, הא מעייל חולין לעזרה לעולם כרבי, ופריק להו גוואי, וחולין ממילא קא הוויין.	אמרוה רבנן קמיה דרב חסדא:											⊖
כשהוא פודן, אין פודן אלא בחוץ	רבינא לרב אשי, והתניא:											⊖
הא ודאי רבי אלעזר בר' שמעון היא, דאי רבי, הא איפסלו להו ביוצא.												!
לימא, תיהוי תיובתיה דר' יוחנן מהא	רב אחא בריה דרבא לרב אשי:											⊖
תודה ששחטה על שמונים חלות - חזקיה אמר: קדשו ארבעים - מתוך שמונים	דאיתמר: [חזקיה]											⊖
לא קדשו ארבעים מתוך שמונים	רבי יוחנן:											⊖
הכל מודים היכא דאמר ליקדשו ארבעים מתוך שמונים דקדשה	ולאו מי איתמר עלה, אמר רבי זירא:											!
הכא נמי דאמר ליקדשו תרתי מתוך ארבע.												!
שחט ארבעה כבשים על ב' חלות, מושך שנים מהן וזורק דמן שלא לשמן, שאם אי אתה אומר כך, הפסדת את האחרונים.	תני ר' חנינא טירתא קמיה דר' יוחנן:											⊖
וכי אומר לו לאדם עמוד וחטא בשביל שתזכה?	אמר לו ר' יוחנן:											⊖
אברי חטאת שנתערבו באברי עולה - ר' אליעזר אומר: יתנו למעלה, ורואה אני את בשר חטאת למעלה כאילו היא עצים	והתנן: [רבי אליעזר]											⊖
תעובר צורתן ויצאו לבית השריפה	חכמים:											⊖
אמאי? לימא: עמוד וחטא בשביל שתזכה												⊖
עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה בחטאת אמרינן, עמוד וחטא בחטאת בשביל שתזכה בעולה לא אמרינן.												!
ובחדא מילתא מי אמר?												⊖
כבשי עצרת ששחטן שלא לשמן, או ששחטן בין לפני זמנן בין לאחר זמנן - הדם יזרק והבשר יאכל, ואם היתה שבת - לא יזרוק, ואם זרק - הורצה להקטיר אימורין לערב	והא תניא:											⊖
ואמאי? לימא: עמוד חטא בשביל שתזכה												⊖
עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בשבת אמרינן, עמוד חטא בשבת כדי שתזכה בחול לא אמרינן.												!
ובתרת מילי לא אמר?												⊖
חבית של תרומה שנשברה בגת העליונה ובתחתונה חולין טמאין, מודה רבי אליעזר ור' יהושע שאם יכול להציל ממנה רביעית בטהרה יציל	והתנן: [מודה רבי אליעזר ורבי יהושע]											⊖
ואם לאו - ר' אליעזר אומר: תרד ותטמא ואל יטמאנה ביד	[רבי אליעזר]											⊖
אף יטמאנה ביד	רבי יהושע:											⊖
שאני התם, דלטמאה קא אזלא.												!
כבשי עצרת ששחטן שלא כמצותן - פסולין, ותעובר צורתן ויצאו לבית השריפה.	כי אתא רב יצחק תני:											⊖
מר דמקיש להו לחטאת תני פסולין, תנא דבי לוי דגמר שלמי חובה משלמי נדבה תני כשרים	אמר ליה רב נחמן:											⊖
ושאר שלמי נזיר ששחטן שלא כמצותן - נאכלין ליום ולילה, ואין טעונין לא לחם ולא זרוע.	דתני לוי:											⊖
אשם בן שנה והביא בן שתיים, בן שתיים והביא בן שנה - פסולין, ותעובר צורתן ויצאו לבית השרפה, אבל עולת נזיר ועולת יולדת ועולת מצורע שהיו בני שתי שנים ושחטן - כשרין	מיתבי:											⊖
כללו של דבר: כל הכשר בעולת נדבה - כשר בעולת חובה, וכל הפסול בחטאת - פסול באשם, חוץ משלא לשמן												⊖

disputants-חולקים ♦ ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment story-מעשה O	מימרא-statement ■ ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof ■
מקרא-key:	

מנחות-התכלת		Talmud Navigator															
מימרא	מאן דאמר	א ב ג ד ה ו ז ח ט י כ															
האי תנא תנא דבי לוי הוא.														!	◇	מח:	
אשם נזיר ואשם מצורע ששחטן שלא לשמן - כשרים, ולא עלו לבעלים לשום חובה שחטן מחוסר זמן בבעלים, או שהיו בני שתי שנים ושחטן - פסולין	תא שמע, דתני לוי:													⚡	◇	מח:	
ואם איתא, ליגמר משלמים														⚡		מח:	
שלמים משלמים גמר, אשם משלמים לא גמר.														!	◇	מח:	
ואי גמר שלמים משלמים, ליגמר נמי אשם מאשם, אשם נזיר ואשם מצורע מאשם גזילות ואשם מעילות, או אשם גזילות ואשם מעילות מאשם נזיר ואשם מצורע														⚡	◇	מח:	
דנין דבר שלא בהכשירו מדבר שלא בהכשירו, ואין דנין דבר שלא בהכשירו מדבר שבהכשירו.	רב שימי בר אשי:													!	◇	מח:	
ולא?														⚡		מח:	
מנין ליוצא שאם עלה לא ירד? שהרי יוצא כשר בבמה	והא תניא:													⚡	■	◇	מח:
תנא אזאת תורת העולה ריבה סמך ליה.														!	◇	מט.	